

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119208402
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8119208402.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobkyne: H. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, XXX XX K., právne zastúpená: JUDr. Ján Garaj, MBA, advokát so sídlom Hlavná 137, 080 01 Prešov, proti žalovaným: 1) V. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. J. XXX, K., 2) S. H. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. X., H., žalovaní v 1. a 2. rade zastúpení Mgr. Miroslavom Balážom, advokátom, Sládkovičova 8, Prešov, 3) N. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., Česká republika, bez trvalej adresy, 4) Československé úverní družstvo v likvidácii, so sídlom Gočárova třída 312/52, 500 02 Hradec Králové, IČO: 64 946 851, právne zastúpený: Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., so sídlom Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8, IČO: 247 84 681, 5) DS service, s.r.o., so sídlom Kopčianska 10, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 36 842 303, právne zastúpený: 1.) JUDr. Lukáš Kišeľak, advokát so sídlom Jarková 63, 080 01 Prešov, 2.) Advokátska kancelária Vasil' & partners,s.r.o., so sídlom Žižkova 40, 040 11 Košice, IČO: 47 240 482, za účasti intervenienta: Dom Dražieb s.r.o., so sídlom Podzámska 37, 920 01 Hlohovec, IČO: 45 711 933, právne zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 51 003 848, o zapretie záložného práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 14C/19/2019-656 zo dňa 22.09.2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Zrušuje sa rozsudok vo výroku II. a v rozsahu zrušenia vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. žalobu zamietá,
II. priznáva žalovaným v 2. rade, 3. rade a intervenientovi na strane žalovaného v 3. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí,
III. žalovanému v 1. rade vo vzťahu k žalobkyňi náhradu trov konania nepriznáva.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobou súdu podanou dňa 06.05.2019 navrhla žalobkyňa, aby súd určil, že záložné právo na nehnuteľnostiach: parcela KN-C, č. XXXX/XXX, zastavané plochy a nádvoría o výmere 1022 m², nachádzajúcej sa v okrese K., obec K., k.ú. K., zapísaná na LV č. XXXX, vedenom Správou katastra Prešov a stavba: súpisné č. XXXX, budova obchodu a služieb, postavená na parc. KN-C č. XXXX/XXX, nachádzajúca sa v okrese K., obci K., k.ú. K., zapísaná na LV č. XXXX, vedenou Správou katastra Prešov v prospech žalovaného v 2. rade, ktoré bolo zriadené na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 06.12.2011 a na základe zmluvy zriadení záložného

práva zo dňa 08.06.2012, nevzniklo. Žalobkyňa zároveň navrhla, aby súd uložil žalovaným povinnosť nahradiť jej trovy konania.

V rámci žaloby žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný v 1. rade, ako dlžník a žalovaný v 2. rade, ako veriteľ, uzavreli dňa 06.12.2011 zmluvu o úvere č. XXX/XXXX na sumu 300.000 EUR, pričom za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovaného v 2. rade voči žalovanému v 1. rade, uzatvorili v ten istý deň taktiež zmluvu o zriadení záložného práva, ktorej vklad bol povolený pod V-XXXX/XX, pričom záložné právo sa týkalo nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXX k.ú. K., a to parcely registra „C“ č. XXXX/XXX a stavby súpisné č. XXXX - nachádzajúcej sa na tejto parcele.

Dňa 08.06.2012, žalovaný v 1. rade, ako dlžník a žalovaný v 2. rade, ako veriteľ, uzavreli ďalšiu zmluvu o úvere č. XXX/XXXX, predmetom ktorej bol úver vo výške 180.000 EUR a na zabezpečenie tohto úveru bola taktiež uzavretá zmluva o zriadení záložného práva k tým istým nehnuteľnostiam.

Dňa 04.07.2014 uzavreli žalovaný v 2. rade a žalovaný v 3. rade zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej žalovaný v 2. rade postúpil svoju pohľadávku, ktorú mal voči žalovanému v 1. rade na základe zmluvy o úvere č. XXX/XXXX na žalovaného v 3. rade.

Zo žaloby vyplýva, že žalobkyňa sa domáha zapretia záložného práva, nakoľko žalovaný v 1. rade v rozpore so zákonom zriadil záložné právo k zálohu (nehnuteľnostiam), nakoľko žalobkyňa bola v tom čase podielovou spoluvlastníčkou k týmto nehnuteľnostiam v podiele 1/2 k celku. Zo žaloby ďalej vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný v 1. rade nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom zálohu na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod V-XXX/XX počas trvania ich manželstva, ich manželstvo však bolo dňa 16.08.1999 právoplatne rozvedené (sp. zn. 7C/199/1999). Po zániku manželstva sa žalobkyňa so svojim bývalým manželom, t.j. žalovaným v 1. rade, dohodli na vysporiadaní BSM tak, že do dohody o vysporiadaní BSM zahrnuli všetky hnuťelné a nehnuteľné veci a majetkové práva, okrem nehnuteľností, ktoré boli predmetom záložného práva, ktoré žalobkyňa v tomto konaní napadá. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že od zániku manželstva a od vysporiadania BSM nesledovala aktivity svojho bývalého manžela, keďže ich vzťahy boli rozvrátené. Tušila, že nehnuteľnosti, ktoré neboli predmetom vyporiadania BSM sa po troch rokoch stali predmetom podielového spoluvlastníctva a až na základe posedenia a rozpravy s deťmi v roku 2019, keď sa až takmer po 20 - tich rokoch rozhodla riešiť vzťahy s bývalým manželom, ju vlastné deti alarmovali, že ako podielová spoluvlastníčka sa musí domáhať ochrany svojich vlastníckych práv. Zároveň uviedla, že žiadna právna norma jej neukladá povinnosť oznámiť správe katastra skutočnosť zmeny BSM na podielové spoluvlastníctvo. Zriadením záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach žalovaný konal v rozpore so zásadou „nemo plus iuris at alium transfere potest quam ipse habet“ previedol na žalovaného v 2. rade viac práv, než sám mal. Z uvedených dôvodov preto navrhla, aby súd žalobe vyhovel.

Ďalej svoje rozhodnutie odôvodnil tým súd s poukazom na ustanovenie § 143 OZ skúmal, či podnikateľský objekt, ktorý je vlastne predmetom tohto konania slúžil výkonu povolania len samotného žalovaného v 1. rade, čo predstavuje výnimku z bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V tejto súvislosti je potrebné skúmať, či vec podľa svojej povahy bola schopná slúžiť výkonu povolania, čo je v danom prípade nesporné, keďže žalovaný v 1. rade zakúpil tento objekt práve za účelom podnikania (prenájmu jednotlivých prevádzok, za účelom inkasovania nájomného, ako príjmu z podnikateľskej činnosti). Tento podnikateľský objekt nepochybne zároveň slúžil účelu výkonu povolania, čo nepochybne vyplýva z vykonaného dokazovania, teda že tento objekt bol prenajímaný, resp. ho žalovaný v 1. rade rekonštruoval a zabezpečoval ho v stave, aby bol prenajímateľný. Podstatnou okolnosťou v danom prípade je zároveň splnenie podmienky, že tento objekt výlučne slúžil iba samotnému žalovanému v 1. rade, ktorý tento objekt sám zakúpil (napriek tomu, že bol v tom čase ženatý so žalobkyňou), na zaplatenie kúpnej ceny zobral sám úver, tento úver aj sám splácal, sám uzatváral nájomné zmluvy, sám inkasoval nájomné, sám udržiaval tento objekt v prevádzkyschopnom stave, sám následne bral ďalšie úvery a uzatváral záložné zmluvy. Zo všetkých týchto okolností, teda podľa názoru súdu vyplýva, že predmetný objekt nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného v 1. rade, a preto ho v rámci tejto dohody nebolo potrebné ani vysporiadať po zániku BSM a ani vysporiadaný nebol, čo v podstate potvrdila aj samotná žalobkyňa, ktorá uviedla, že jej presvedčenie bolo také, že tento objekt patrí žalovanému v 1. rade, a toto presvedčenie mala až do času, pokiaľ sa od svojho právnik v roku 2019, teda po 19 rokoch, nedozvedela, že by mala byť podielovou spoluvlastníčkou tejto nehnuteľnosti, keďže táto bola zakúpená počas manželstva a nebola predmetom vyporiadania BSM, preto platí fikcia ustanovenia § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

Pri uvedenom závere je teda zrejme, že žalovaný v 1. rade bol výlučný vlastník tejto nehnuteľnosti, platne uzatváral záložné zmluvy, a teda žaloba o určenie, že záložné právo na základe zmlúv o zriadení záložného práva zo dňa 06.12.2011 (správne 12.12.2011), resp. 08.06.2012 nevzniklo, nie je dôvodná, a preto ju súd zamietol.

Z vykonaného dokazovania, a to z výsluchu svedka E. vyplynulo, akým konkrétnym spôsobom došlo k uzavretiu úverových zmlúv, na základe ktorých žalovaný v 2. rade poskytol žalovanému v 1. rade úvery v celkovej výške 480.000 EUR. Z výsluchu konateľa žalovaného v 3. rade taktiež vyplynulo, akým spôsobom a za splnenia akých podmienok došlo k postúpeniu pohľadávky žalovaného v 2. rade na žalovaného v 3. rade. Zo všetkých realizovaných výsluchov pred súdom, resp. zo všetkých listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu nevyplýva žiadna konkrétna skutočnosť, ktorá by svedčala o tom, že žalobkyňa by mala byť podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností. Je nepochybné, že na liste vlastníctva od uzavretia kúpnej zmluvy až doposiaľ figuroval vždy ako výlučný vlastník iba žalovaný v 1. rade. Zo všetkých týchto okolností je teda úplne zrejmé, že všetky subjekty, ktoré vstupovali do rokovaní so žalovaným v 1. rade si boli istí, že žalovaný v 1. rade je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností, čo podľa názoru súdu nepochybne zakladá dobrú vieru všetkých týchto subjektov pri jednaní so žalovaným v 1. rade, a to ohľadom záveru, že výlučne žalovaný v 1. rade je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Jedinou okolnosťou, ktorú možno vyčítať žalovanému v 2. rade, resp. žalovanému v 3. rade je to, či skúmali osobný stav žalovaného v 1. rade, teda či je slobodný, ženatý, resp. rozvedený. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalovaný v rámci zmluvy o zriadení záložného práva so záložným veriteľom Akcenta spořitelni a úvěrové družstvo zo dňa 08.06.2012 v bode 2.2 vyhlásil, že je výlučným vlastníkom zálohu v podiele 1/1. Totožné vyhlásenie vyplýva aj zo zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 12.12.2011. Žalovaný v 3. rade sa vyjadril, že celú žalobu vníma ako účelové konanie žalobkyne a žalovaného v 1. rade, ktorí deň pred uplynutím trojmesačnej lehoty (06.05.2019) podali spoločnú žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktorá prebehla dňa 07.02.2019, pričom prvá dražba prebehla ešte v roku 2014 a ani vtedy do tohto konania žiadnym spôsobom nevstupovala žalobkyňa, pričom žalobe o neplatnosť tejto dražby bolo vyhovené iba z formálnych dôvodov a žalovaný v 1. rade neuvádzal, že dôvodom neplatnosti má byť podielové spoluvlastníctvo žalobkyne k predmetnej nehnuteľnosti.

Súd mal za to, že žalovaný v 3. rade, ako dobromyseľný nadobúdateľ nemohol ani pri vynaložení všetkého primeraného úsilia, ktoré je po ňom možné rozumne požadovať, spoznať, že stav zapísaný v katastri nehnuteľnosti by nemal zodpovedať reálnej skutočnosti. Zároveň má súd za to, že vyššie riziko pri zachovaní maximálnej dobrej viery musí niesť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pričom žalobkyňa sa o predmetnú nehnuteľnosť od uzavretia dohody o vyporiadaní BSM v r. 2000 vôbec nezaujímal (žaloba podaná až v r. 2019) a pokiaľ by ju nebol v tejto veci oslovil jej súčasný právnik, je pravdepodobné, že by to doposiaľ nebola riešila, pretože ako sa sama vyjadrila žila v presvedčení, že to patrí bývalému manželovi, ktorý si to dotiahol do konca.

Právni zástupcovia strán sporu poukazovali na množstvo rozhodnutí, ktoré riešia kolíziu v dobrej viere nadobúdateľa a zásadu „nemo plus iuris“, teda že nikto nemôže na iného previesť viac práv než má sám. Právny zástupca žalobkyne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1VObdo/2/2020, ku ktorému uviedol, že sa jedná v podstate o totožnú vec. S týmto jeho tvrdením ale nemožno súhlasiť, pretože v danom prípade sa jednalo o vylúčenie veci zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu, pričom v predmetnej veci navyše existovala na liste vlastníctva poznámka o zápise návrhu na vydanie predbežného opatrenia, čo už pri bežnej opatrnosti, podľa názoru súdu, znamená iné preverovanie rozhodujúcich skutočností, čo teda nemožno porovnať s prejednanou vecou. Súd v tomto ohľade považuje za podstatný princíp dobrej viery, ktorý je obsiahnutý v princípe právneho štátu, ktorý je jedným z nosných princípov nášho právneho poriadku, pričom pokiaľ sa jedná o rovnocenné princípy, potom je rozhodujúce, akou mierou sú dané princípy dotknuté. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že odkazy právnych zástupcov na jednotlivé rozhodnutia môžu síce byť určitým merítkom pre posúdenie prejednáanej veci, avšak s ohľadom na žiadne z citovaných rozhodnutí nemožno uzavrieť, že sa jedná o totožnú veci, keďže vo všetkých týchto rozhodnutiach bol predmet konania iný, aj keď samozrejme možno odkázať na určité princípy, resp. právne závery týchto rozhodnutí. Ako už súd zvýraznil, za podstatné považuje individuálne okolnosti prejednáanej veci, teda skutočnosti, o ktorých sa už zmienil, a teda že z celého vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný v 1. rade vždy vystupoval ako výlučný vlastník predmetnej nehnuteľnosti, a teda aj prípadne nezisťovanie jeho osobného stavu nemožno pričítať na vrub žalovaným, teda že by sa malo jednať o ich neobozretnosť, resp. nedostatočnosť a skutočne sa v tomto ohľade môže javiť to, že žalovaný, ktorý ako sa sám vyjadril má v súčasnosti veľké zdravotné problémy (čo je súdu zrejmé aj z jeho osobného výsluchu), sa možno snaží určitým spôsobom odčiniť svoje predchádzajúce konanie tým spôsobom, že sa snaží zachrániť majetok, o ktorom sa už teraz vyjadruje tak, že patrí rodine, hoci sa vždy správal ako jeho jediný vlastník. Takéto konanie ale nemôže podľa názoru súdu požívať právnu ochranu a je nepochybné v rozpore s dobrými mravmi, pretože je zároveň nepochybné, že žalovaný, ako podnikateľský subjekt čerpal podnikateľské úvery, pričom predmetom tohto konania síce nebolo, na aký účel žalovaný v 1.

rade použil všetky tieto prostriedky, ale je nepochybné, že tieto prostriedky nevrátil a práve z tohto titulu boli úvery zabezpečené záložným právom a je úplne legitímne, že vlastník pohľadávky realizuje svoje zákonné právo, a to predajom predmetného podnikateľského objektu. Súd zároveň poukazuje na to, že pokiaľ by vzhľadom na okolnosti tohto konkrétneho prípadu mala byť žalobkyňa zapísaná ako podielová spoluvlastníčka týchto nehnuteľností, bol by tým nepochybne narušený princíp všeobecnej spravodlivosti, pričom aj keď sa žalobkyňa vyjadrila, že jej prioritným záujmom po rozvoze manželstva bolo zakúpenie dvoch bytov, čo aj žalovaný splnil, tak nemožno opomenúť, že počas celého tohto obdobia žalobkyňa neprejavovala žiaden záujem o predmetnú nehnuteľnosť, čo, podľa názoru súdu, svedčí o tom, že si bola vedomá skutočnosti, že tento podnikateľský objekt nepatrí do BSM, resp. že ich dohoda, aj keď tento objekt nebol zahrnutý v rámci dohody o vysporiadaní BSM bola taká, že žalovaný v 1. rade pre ňu a pre deti zakúpi dva byty, čo podľa názoru súdu tiež nemožno považovať za nepodstatné, a čo svedčí o tom, že k vypořádaniu BSM došlo, aj keď žalobkyňa už teraz tvrdí, že sa malo jednať o určitú disparitu v jej neprospech, pričom prípadne skúmanie majetkových pomerov žalobkyne a žalovaného v 1. rade pred uzavretím manželstva, resp. skutočnosti kto z nich sa akou mierou zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí, nie je samozrejme predmetom tohto konania. Súčasná situácia opätovne, podľa názoru súdu, môže svedčať o tom, že zhoršený zdravotný stav žalovaného v 1. rade, resp. možnosť, o ktorej sa žalobkyňa dozvedela od svojho právnik, logicky vytvoril možnosť „záchranu“ tohto hodnotného majetku. Navyše súd poukazuje na to, že pokiaľ sa teraz žalobkyňa „hlási“ k tomuto majetku, bolo by spravodlivé, aby sa „hlásila“ aj k dlhom svojho bývalého manžela, ktoré vznikli aj v súvislosti s vlastníctvom tohto objektu a práve z dôvodu nesplácania týchto dlhov je teraz realizované záložné právo.

Súd prvej inštancie poukázal na to, že v prejednávanej veci sa nejedná o nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka, ale o iné vecné právo, teda záložné právo. Keďže žalobkyňa v rámci petitu žaloby navrhla určiť, že záložné právo nevzniklo, súd ako predbežnú otázku posudzoval platnosť zmlúv o zriadení záložného práva zo dňa 08.06.2012, resp. 12.12.2011. Tieto zmluvy boli uzavreté v súvislosti s uzatvorenými úverovými zmluvami medzi žalovaným v 2. rade, ako záložným veriteľom a žalovaným v 1. rade, ako záložcom, resp. dlžníkom. Súd sa už v rámci odôvodnenia rozsudku vyjadril k tomu, že na predmetnú nehnuteľnosť (založený objekt) sa vzťahuje výnimka týkajúca sa vecí, ktoré nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov z dôvodu, že podľa svojej povahy tento podnikateľský objekt slúžil výkonu povolania len jedného z manželov, teda žalovaného v 1. rade. Vzhľadom na vyššie uvedený záver o tom, že predmetná nehnuteľnosť nepatrí do BSM súd vyhodnotil predmetné záložné zmluvy ako platné. Pokiaľ by ale pripustil skúmanie platnosti týchto zmlúv s ohľadom na ustanovenie § 145 ods. 1, tak je zrejme, že uzavretie takýchto záložných zmlúv nepredstavuje bežnú vec a v danom prípade bol potrebný súhlas oboch manželov so založením tohto objektu, pričom s poukazom na ustanovenie § 40a sa jedná o relatívnu neplatnosť, na ktorú sa vzťahuje všeobecná trojročná premlčacia lehota, pričom žalobkyňa sa v tejto lehote neplatnosti týchto zmlúv nedovolala (záložné zmluvy boli uzavreté v roku 2011, resp. 2012 a žaloba bola podaná až v roku 2019), preto je nárok žalobkyne na dovolanie sa neplatnosti premlčaný, teda nemôže sa ani domáhať určenia že záložné právo nevzniklo z dôvodu, že záložné zmluvy sú platné, čo predstavuje ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby.

Žalovaný v 2. rade v rámci svojho písomného vyjadrenia k žalobe tvrdil, že žalobkyňa nie je v spore aktívne legitimovaná, pretože nie je zapísaná v katastri nehnuteľnosti. Súd túto námietku nevyhodnotil ako odôvodnenú, keďže žalobkyňa v rámci žaloby tvrdila, z akého dôvodu podáva túto žalobu, teda že, podľa jej názoru, je podielovou spoluvlastníčkou tejto nehnuteľnosti vzhľadom na fikciu vyplývajúcu z § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka a aj keď nie je zapísaná v katastri nehnuteľnosti, tak v tomto ohľade súd nevidí žiaden dôvod, aby žalobkyňa nemala byť v tomto konaní aktívne legitimovaná. Žalovaný v 2. rade taktiež navrhol zastavenie konania z dôvodu prekážky začatej veci (tzv. litispendencie), keďže tunajším súdom je pod sp.zn. 9C/19/2019 vedené konanie o neplatnosť dobrovoľnej dražby, k čomu ale súd uvádza, že ani táto námietka nie je dôvodná, keďže sa nejedná o rovnaké strany sporu, ani o rovnaký predmet konania. Súd taktiež poukazuje na to, že žalobkyňa v žalobe konkrétne tvrdí, z akého dôvodu by mala byť zapísaná v evidencii nehnuteľnosti ako podielová spoluvlastníčka a z tohto dôvodu taktiež podala túto žalobu, čím je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pričom pokiaľ by súd takejto žalobe vyhovel, nebolo by možné realizovať záložné právo.

Právny zástupca žalovaného v 3. rade zároveň poukázal na to, že na prejednávanej veci je potrebné aplikovať české právo, teda český občiansky zákonník, s čím sa ale súd nestotožnil, keďže aplikácia českého práva bola dohodnutá v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalovaným v 2. rade a žalovaným v 3. rade, pričom predmetom konania v prejednávanej veci nie je postúpenie pohľadávky, ale to, či žalovaným vzniklo záložné právo, a keďže v tomto ohľade medzi stranami sporu nebola dohodnutá aplikácia českého práva, je na mieste použitie slovenského právneho poriadku.

Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade súd taktiež poukazuje na to, že dôvodom pre zamietnutie žaloby je absencia jeho pasívnej legitímácie, keďže žalovaný v 2. rade postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému v 1. rade vrátane jej akcesorického zabezpečenia na žalovaného v 3. rade, a teda pasívne legitimovanými v spore sú iba žalovaný v 1. rade a žalovaný v 3. rade.

Právny zástupca žalovaného v 3. rade JUDr. Kišeľak v rámci pojednávania konaného dňa 10.09.2021 navrhol doplnenie dokazovania predložením úverového návrhu, znaleckých posudkov k úverovým zmluvám od likvidátora žalovaného v 2. rade a taktiež vypočutím ďalšieho svedka (bývalého zamestnanca žalovaného v 2. rade), čo súd ale nevyhodnotil ako účelné, keďže mal za to, že má dostatočne penzum dôkazov pre rozhodnutie prejednávanej veci, a to aj s ohľadom na zásadu hospodárnosti konania.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil, alternatívne postupom podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. V odvolaní odvolateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci. Predmet oddeleného majetku manželov tvoria podľa výslovného znenia zákona aj veci, ktoré slúžia osobnej potrebe jedného z manželov alebo výkonu jeho povolania. Predpoklad, aby vec mohla byť z bezpodielového spoluvlastníctva vylúčená, bude naplnený iba za kumulatívneho splnenia podmienok:

Ad 1. Vec je podľa svojej povahy schopná slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolania.

Ad 2. Vec na tento účel skutočne slúži.

Ad 3. Vec slúži výlučne iba jednému z manželov.

Doposiaľ súdna prax kategóriu vecí slúžiacich osobnej potrebe vykladá pomerne úzko a radí k nim obvykle hnuiteľné veci a iné veci primerané osobnej povahe. Za výkon povolania sa vo všeobecnosti považuje aj výkon podnikateľskej činnosti.

Výnimku, keď nevznikne bezpodielové spoluvlastníctvo k veciam nadobudnutým za trvania manželstva, tvoria prípady, v ktorých sa prizera na účel, ktorému vec slúži. Podľa zákona nie sú predmetom spoluvlastníctva tie veci, ktoré podľa povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov.

Prvým kritériom je povaha veci a druhým je, aby vec svoj účel skutočne plnila. Ak ide o vec, ktorá bola kúpená za trvania manželstva a niektorý z manželov ju skutočne neužíva, zostáva táto vec v spoluvlastníctve oboch manželov, aj keby svojou povahou mohla slúžiť len jednému z nich (napr. starožitný dámsky šperk). Aby bola vec z toho dôvodu vylúčená z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, musí spĺňať podmienku, že ide o vec, ktorá má a môže slúžiť výlučne výkonu povolania len jedného z manželov a ktorá zároveň (po jej zaobstaraní na jej účel) skutočne slúži výlučne len jednému z manželov (napr. hudobný nástroj, športová výbava, osobný počítač, odborná literatúra) a keď ju potrebuje len jeden z manželov. Pokiaľ môže vec slúžiť i druhému z manželov na výkon jeho povolania (resp. obom manželom súčasne), prípadne aj na iný účel než na výkon povolania, neprichádza do úvahy vylúčenie takej veci z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, najmä obzvlášť, keď na takýto účel začala taktiež slúžiť.

Vyriešenie otázky okruhu majetku patriaceho do podniku manžela - podnikateľa vyžaduje podrobné skúmanie najmä okolností spojených s nadobudnutím prípadne spornej veci, o ktorej manžel - podnikateľ tvrdí, že patrí do jeho podniku, kým druhý manžel túto okolnosť popiera a tvrdí, že vec do podniku manžela podnikateľa nepatrí a patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to spravidla s odôvodnením, že podľa svojej povahy neslúži výkonu povolania len manžela - podnikateľa v zmysle § 143 OZ. V týchto súvislostiach nepostačuje iba zistenie, že manžel - podnikateľ o takejto veci účtuje ako o súčasť svojho podniku. V takýchto prípadoch pre vyriešenie sporu nepostačuje ani zadováženie výpisu, či kópie listu vlastníctva. Ako je známe, v minulosti sa na listy vlastníctva vykonávali zápisy vlastníka nehnuteľnosti i uvedením obchodného mena podnikateľa fyzickej osoby a jeho IČO. V súčasnosti katastrálne úrady už nezapisujú do listu vlastníctva pri údaji o vlastníkovi obchodné meno živnostníka a jeho IČO. Vychádzajú z toho, že podľa § 7 písm. c) v spojení s § 42 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností sa v katastri evidujú údaje o vlastníkovi nehnuteľnosti, ak ide o fyzickú osobu len jej meno, priezvisko, rodné priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a miesto trvalého pobytu. Obchodné meno fyzickej osoby - živnostníka nie je predmetom evidovania v katastri nehnuteľností. Preto nemožno do katastra nehnuteľností zapísať ako vlastníka fyzickú osobu, ktorá má živnostenské oprávnenie, pod jej obchodným menom. V každom prípade neostáva preto iné, než skúmať spôsob nadobudnutia predmetnej nehnuteľnosti, jej povahu, účel a spôsob jej využívania, keď nesporné medzi účastníkmi ostane obvykle iba to, že nehnuteľnosť bola nadobudnutá za trvania manželstva a z vykonaného dokazovania spravidla vyplynie, že nehnuteľnosť bola zakúpená aspoň

sčasti i z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Vlastnícky režim k takejto veci je významný nielen pre účely vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ale do toho času i pre posúdenie platnosti nakladania s nehnuteľnosťou iba manželom - podnikateľom, ako aj pre spôsob jej užívania.

Jadrom problému sa tak stáva podľa žalobkyne odpoveď na otázku, či v konkrétnom prípade nehnuteľnosť podľa svojej povahy slúži výkonu povolania len manžela - podnikateľa v zmysle § 143 OZ. Ako vyplýva z rozhodnutí najmä českého najvyššieho súdu, tento predpoklad vylúčenia veci z bezpodielového spoluvlastníctva manželov bude naplnený iba za súčasného splnenia štyroch podmienok: (1) vec slúži manželovi - podnikateľovi; (2) vec súčasne neslúži aj druhému manželovi, a to ani na výkon jeho povolania, ani na jeho podnikanie a ani na iný účel; (3) manželovi - podnikateľovi vec slúži na výkon jeho povolania; (4) vec podľa svojej povahy je spôsobilá slúžiť manželovi - podnikateľovi na výkon jeho povolania.

Relevantným podľa žaloby by malo byť kritérium stavu veci a úmysel nadobúdateľa v čase nadobudnutia veci. Z vykonaného dokazovania, predovšetkým výsluchu žalovaného v 1. rade ako toho, kto kúpnu zmluvu uzavrel, vyplýva, že žalovaný ako manžel žalobkyňu do predmetných nehnuteľností nepúšťal. Táto sa do podnikania svojho manžela nestarala. No žalovaný v 1. rade opakovane pri svojom výsluchu potvrdil, že kupoval nehnuteľnosti pre rodinu, mali dve maloleté deti a žalobkyňa bola v tom čase nezamestnaná. Na doplňujúce otázky právneho zástupcu žalovaného v 3. rade na pojednávaní dňa 11.09.2020, žalovaný v 1. rade výslovne uviedol, že čo sa týka, či mal nejaké pochybnosti o tom, že prevádzková budova na N. F. je iba jeho budovou, tak k tomu uviedol, že táto budova bola celej rodiny a výslovne uviedol, že pod pojmom celá rodina, mal na mysli manželku, deti a vnúčatá. Doplnil, že on seba vnímal v pozícií, že zastupuje celú rodinu. Účelom nákupu uvedenej nehnuteľnosti žalovaným v 1. rade nebolo vykonávanie podnikateľskej činnosti, ale rozšírenie majetkového substrátu žalovaného v 1. rade. Na predmetnom pojednávaní žalovaný v 1. rade ohľadom konania na OS Prešov sp.zn. 29C/424/2014 ďalej uviedol na otázku zástupcu žalovaného v 2. rade, že čo sa týka, či v priebehu toho konania o neplatnosť dražby, mal vedomosť o tom, že manželka má byť spoluvlastníčkou tejto nehnuteľnosti, tak i k tomu uviedol, že stále predpokladal, že je to ich všetkých, teda celej rodiny. Bolo to jeho presvedčenie, robil to pre rodinu, nie pre seba.

Okolnosti svedčiace o tom, že nehnuteľnosti patrili do BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade svedčí aj tá časť výpovede žalovaného v 1. rade, ktorá sa týkala okolností predchádzajúcich uzavretiu dohody o vyporiadaní BSM, kde žalovaný opísal na pojednávaní dňa 11.09.2020, ako bývalú manželku - žalobkyňu obľbol a nútil ju podpísať už ním pripravenú dohodu o vyporiadaní BSM, ktorá vynechala predmetné nehnuteľnosti, na ktoré si manželka robila nárok. Pričom výslovne uviedol, že pokiaľ to chce takto (polovicu budovy na N. F.), tak jej nedá peniaze za byty a tým ju vlastne prinúti, aby súhlasila s jeho návrhom a podľa neho ju vlastne oklamal.

Otázka nadobudnutia nehnuteľnosti a zaplatenia kúpnej ceny je podľa žalobkyne relevantná. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaný 1. si vzal úver, ktorý splácal z výnosov z nájmu, pričom tieto rozhodne patrilo do masy BSM. Nie, ako súd ustálil, že nehnuteľnosti neboli splácané z rodinného rozpočtu. Súčasťou BSM sú aj príjmy z podnikania, na rozdiel od úveru iba jedného z manželov, ktorý do BSM nepatrí. Preto možno hodnotiť za krajne formalistické a selektívne vyjadrenie súdu, že úver nebol splácaný z prostriedkov, ktoré zarobila žalobkyňa, keďže táto z vlastných prostriedkov „ťahala“ spoločnú domácnosť.

Z výpovede žalobkyne okrem opísania ťažkého rozvodu so žalovaným v 1. rade ako aj spolužitia, ktoré nebolo ľahké z dôvodu násilného správania a alkoholu, vyplynulo, že táto do nehnuteľností ani nemala prístup. Musela sa napr. vopred ohlásiť, sám žalovaný potvrdil, že ju tam, nepúšťal. Skutkovým záverom preto podľa výpovede žalobkyne a žalovaného v 1. rade mal byť záver, že žalobkyňa nehnuteľnosti neužívala z prostého a jednoduchého dôvodu. Z ich užívania bola žalovaným v 1. rade de facto vylúčená. Spolužitie s ním bolo ťažké, žalobkyňa v podstate výlučne len v snahe sa od žalovaného v 1. rade oslobodiť, vzala peniaze na byt, ktoré jej ponúkol a podpísala dohodu, ktorú jej pripravil právnik žalovaného v 1. rade. V dôsledku svojho laického pohľadu sa domnievala, že majetok je touto dohodou vyporiadaný.

Nie je preto správny záver súdu o tom, že objekt slúžil výlučne iba samotnému žalovanému v 1. rade, ktorý tento sám zakúpil, napriek tomu, že bol v tom čase ženatý so žalobkyňou. Z dokazovania podľa žalobkyne vyplýva, že táto bola z užívania objektu žalovaným v 1. rade vylúčená. Navyše objekt bol síce zakúpený za úver žalovaného v 1. rade, pričom tento výlučný záväzok žalovaného v 1. rade do BSM nepatrí, avšak, úver bol splácaný z výnosov za prenájom, čo už boli prostriedky, ktoré do BSM bývalých manželov patrili. A teda fakticky bola kúpna cena splácaná z prostriedkov patriacich do BSM žalobkyne a žalovaného v 1. rade. Je len prirodzené, že žalovaný v 1. rade sám nebytové priestory prenajímal a

sám inkasoval nájomné, keďže manželku - žalobkyňu z užívania spoločných nehnuteľností vylúčil a do objektu mala prístup len s jeho súhlasom a ako sama uviedla, musela sa vopred ohlásiť.

Vo svojej výpovedi potvrdila (pojednávanie dňa 24.06.2020), že sa považovala za vlastníčku nehnuteľností, podobne ako rodinného domu a chaty.

Treba zároveň poukázať, že žalovaný v 1. rade ako podnikateľ - fyzická osoba mal predmet podnikania vo forme prenájmu zapísaný do živnostenského registra až v roku 2008 (21.01.2008), teda deväť rokov po rozvode manželstva.

Žalobkyňa nesúhlasí so záverom súdu v bode 22 rozsudku o tom, že by mal byť zapísaním žalobkyne ako podielovej spoluvlastníčky narušený princíp všeobecnej spravodlivosti, za stavu, že žalovaný v 1. rade sa vždy správal ako výlučný vlastník nehnuteľnosti a ako podnikateľ čerpal úver, ktorý nesplácal a práve z toho titulu boli úvery zabezpečené záložným právom.

Práve všeobecná spravodlivosť a morálka by mali tvoriť prekážky preto, aby žalobkyňa ako bývalej manželke, ktorá bola vylúčená násilníckym manželom z užívania nehnuteľností, bolo upreté súdom vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, tvoriacim inak predmet bezpodielového spoluvlastníctva, navyše za stavu, že manžel vykonávajúci podnikateľskú činnosť, prenajímal nebytové priestory počas manželstva bez platného a vydaného živnostenského oprávnenia. V rámci celého dokazovania treba uviesť, že z výpovede žalovaného v 1. rade ako aj žalobkyne, vyplynulo, že uvedená nehnuteľnosť primárne neslúžila na podnikanie v zmysle živnostenského oprávnenia a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, ale ako majetková hodnota, ktorá má slúžiť jednak na uloženie peňazí a ďalej na rozmnožovanie takýchto peňazí. Uvedená nehnuteľnosť nebola nikdy vecou, ktorá má slúžiť na podnikanie z hľadiska predmetu podnikania žalovaného v 1. rade, (a to ani z hľadiska rozširujúceho ani z hľadiska zužujúceho výkladu), ale ako majetkový substrát, ktorý nadobudol jeden z manželov za účelom rozširovania si svojho majetkového portfólia. Pojem majetok v našom právnom poriadku nie je najmä vo vzťahu k Občianskemu zákonníku nikde presne definovaný. Jedná sa ale o peniazmi ocenené veci, práva a iné hodnoty, prípadne hodnoty, ktoré sa nedajú oceniť peniazmi, ale ich význam z hľadiska celospoločenskej hodnoty požíva osobitnú ochranu. Samotná skutočnosť, že žalovaný v 1. rade mal oprávnenie na podnikanie ako fyzická osoba, ho bez ďalšieho nemôže spájať pri nadobúdaní akýchkoľvek vecí, práv alebo iných hodnôt s tými vecami, právami alebo inými hodnotami ako objektmi slúžiacimi k výkonu povolania alebo k výkonu podnikania. Uvedená nehnuteľnosť sa považuje ako majetková vec, ktorá bola nadobudnutá za účelom rozšírenia majetkového substrátu, avšak pre žalovaného v 1. rade ako fyzickú osobu. Žalovaný v 1. rade aj pokiaľ prenajímal uvedenú nehnuteľnosť, tak do týchto nájomných vzťahov nikdy nevstupoval ako osobitný nájomca podľa jeho predmetu podnikania, ale ako nájomca v rámci majetkového spoločenstva manželov - bezpodielového spoluvlastníctva manželov počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Len počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov mohla relatívnou neplatnosťou napadnúť žalobkyňa niektorý z nájomných vzťahov tak ako mohla napadnúť relatívnou neplatnosťou aj samotnú kúpu uvedenej nehnuteľnosti. Podnikanie žalovaného v 1. rade tak ako podnikanie akejkoľvek inej fyzickej osoby je v rámci nášho obchodného práva chápané vždy len ako administratívne oprávnenie k činnosti, ktorej účelom je vytváranie zisku a znášanie rizika strát, pričom tento metodologický pojem treba chápať vždy z administratívno-právneho hľadiska pre účely pojmu podnik. Podnikanie má však aj úzky gramatický výklad spojený s fenomenologickým výkladom, kedy môže fyzická osoba byť „podnikateľom“ aj bez administratívneho oprávnenia, ktoré u nás vydával Živnostenský úrad, v súčasnej dobe Okresný úrad, Odbor živnostenského podnikania. Takýmto podnikaním sa chápu všetky záväzkové vzťahy fyzickej osoby mimo jej zamestnania, ktorým cieľom je získavanie majetkového alebo nemajetkového prospechu (čo podnikneme cez víkend?). Príkladom toho je pokiaľ osoba, ktorá nie je zapísaná v žiadnom živnostenskom alebo podnikateľskom registri, prenajíma svoje hnutelné alebo nehnuteľné veci alebo dáva do užívania svoje autorské alebo priemyslové práva, ktorých je vlastníkom alebo oprávneným držiteľom. Akonáhle manželia vlastnia napríklad v režime BSM štyri nehnuteľnosti a všetky nehnuteľnosti prenajímajú za úplatu, pričom nie sú zapísaní v žiadnom podnikateľskom ani živnostenskom registri, sú taktiež podnikateľmi z hľadiska gramatického a fenomenologického výkladu metodológie pojmoslovnia. V danom prípade preto musíme použiť výklad, ktorý z hľadiska rozdeľovania podnikateľskej a nepodnikateľskej činnosti používa najaktuálnejšia právna úprava, od ktorej sa môžeme odvíjať a ktorá reflektuje na prebiehajúce procesy v mikroekonomickom prostredí najrýchlejšie a najaktuálnejšie a tým je zákon č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov. Uvedenú nehnuteľnosť žalovaný v 1. rade prenajímal a následne aj účtoval nie ako podnikateľ v rámci svojej podnikateľskej úradnej administrácie, ale ako daňovník s obmedzenou daňovou povinnosťou podľa § 16 zákona o dani z príjmov, ale nezapočítava sa ako vec slúžiaca na podnikanie ani z daňového hľadiska. Práve

naopak, žalobkyňa s kúpou nehnuteľnosti súhlasila, súhlasila aj z nájomnými zmluvami ako manželka v režime BSM a nikdy v 3-ročnej lehote ani nájomné zmluvy ani samotný prevod nenapadla relatívnu neplatnosťou.

Podľa žalobkyne, skutočnosť, že jeden z manželov si uzurpoval vlastnícke a užívacie právo k inak spoločnej nehnuteľnosti nadobudnutej počas manželstva a faktický splácanej z prostriedkov patriacej do BSM a pritom vykonával prenájom nebytových priestorov bez živnostenského oprávnenia, by rozhodne nemalo byť aj v spojení s uplynutím času, zákonnou prekážkou pre potvrdenie jej vlastníckeho práva k spoločným nehnuteľnostiam nadobudnutým počas manželstva a aj podľa vyjadrení žalovaného v 1. rade nadobúdané pre rodinu.

Za vyslovene mäťúcu hodnotí žalobkyňa argumentáciu súdu v bode 23 rozsudku o prípadnom posudzovaní platnosti záložných zmlúv podľa § 145 ods. 1 OZ a na ňu nadväzujúce uplynutie trojročnej premlčacej doby, kedy žalobkyňa nevyužila právo dovolať sa neplatnosti záložných zmlúv, ktoré boli žalovaným predsa uzatvárané v roku 2011, t.j. 12 rokov od zániku manželstva. Pokiaľ má byť tento dôvod podľa súdu ďalším pre zamietnutie žaloby, tak je rozsudok v tejto časti zmätočný a nepreskúmateľný, pretože v roku 2011 už dávno platila nevyvrátiteľná zákonná domnienka o vzniku podielového spoluvlastníctva medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade.

Najvyšší súd jasným a výstižným spôsobom uviedol, že vlastnícke právo (rozumej v danom prípade právo záložné ako vecné právo), nemožno nadobudnúť na základe absolútne neplatného právneho úkonu a to ani v prípade, ak je prevodca (záložca) evidovaný v katastri nehnuteľností ako vlastník a dobrá viera nadobúdateľa má vplyv len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vecného práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. Týmto ustanovením však nie je § 70 katastrálneho zákona.

Preto pokiaľ žalovaný v 1. rade ako podielový spoluvlastník nehnuteľností založil záložnou zmluvou celé nehnuteľnosti, nad rozsah svojho spoluvlastníckeho práva, tak konal v rozpore so zásadou nemo plus iuris ... a tieto záložné zmluvy je nutné vyhodnotiť ako absolútne neplatné právne úkony aj napriek skutočnosti, že žalovaný v 1. rade bol v danom čase zapísaný v katastri ako výlučný vlastník nehnuteľností a dobrá viera záložných veriteľov nemá podľa najvyššieho súdu prednosť pred spoluvlastníckym právom žalobkyne. Podstatnou je aj skutková okolnosť, že tzv. dobromyseľný nadobúdateľ záložného práva v podobe banky bez odbornej starostlivosti poskytol úver a založil nehnuteľnosť evidovanú v katastri nehnuteľností na žalovaného ako dlžníka, neoveriac si pri tom jednoduchú okolnosť, či bola táto nehnuteľnosť nadobúdaná počas manželstva. Uvedené pochybenie záložného veriteľa vyplýva z výpovede žalovaného v 1. rade.

Pochybil podľa žalobkyne súd v rámci vyhodnotenia skutkových okolností a právneho posúdenia v predbežnej otázke týkajúcej sa skutočnosti, či nehnuteľnosti patrili do výlučného vlastníctva žalovaného v 1. rade v dôsledku § 143 OZ. Žalobkyňa má za to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že je podielovou spoluvlastníčkou sporných nehnuteľností a tieto neboli z BSM vyňaté z dôvodu výkonu povolania žalovaného v 1. rade, alebo že by slúžili jeho osobnej a v dôsledku uvedeného bolo potrebné podrobiť záložné zmluvy kontrole zákonnosti a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít je aj vyhodnotiť tieto ako neplatné a vyhovieť tak žalobnému petitu.

3. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný v 3. rade, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zároveň žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Vo vyjadrení okrem iného uviedol, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa však náležite vyplynulo, že v prejednávanej veci boli splnené všetky podmienky pre to, aby sporná nehnuteľnosť - obchodná budova U. na N. F. v Prešove, bola vyňatá z bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade. Súd prvej inštancie to v napadnutom Rozsudku aj náležite odôvodnil, prečo výlučným vlastníkom tejto nehnuteľnosti bol v rozhodnom čase iba žalovaný v 1. rade (osobitne viď body 17. a 18. odôvodnenia Rozsudku). Kúpnu zmluvu na kúpu tejto spornej nehnuteľnosti uzatváral výlučne žalovaný v 1. rade ako podnikateľ - N. G. - MARKET, Sídl. III - Centrum Prešov, IČO: 14 433 320. Rovnako zmluvu o úvere na financovanie kúpnej ceny, uzatváral výlučne žalovaný v 1. rade ako podnikateľ - N. G. - MARKET, Sídl. III - Centrum Prešov, IČO: 14 433 320. Ani v jednej z týchto zmlúv nefiguruje žalobkyňa, ktorá pri svojom výsluchu súdu tvrdila, že ona tiež podpisovala tieto zmluvy. Z vykonaného dokazovania taktiež nepochybne vyplynulo, že výlučne sám žalovaný v 1. rade bol vždy evidovaný ako výlučný vlastník predmetnej nehnuteľnosti. Taktiež ako výlučný vlastník uzatváral ako prenajímateľ nájomné zmluvy s nájomcami a výlučne on vykonával podnikateľskú činnosť v súvislosti s týmto objektom, ktorý prenajímal. Výlučne on inkasoval nájomné, z ktorého ako sám uviedol uhrádzal splátky úveru, ktorý zoberal na zakúpenie tohto podnikateľského

objektu, teda splátky úveru neuhrádzal z prostriedkov, ktoré zarobila žalobkyňa, ktorá v tom čase pracovala na mestskom úrade v Prešove s mesačným príjmom cca 5.000,- Sk.

Tvrdenia žalobkyne uvedené v podanom Odvolaní nič nemenia na vyššie uvedenom správnom závere súdu prvej inštancie. Žalobkyňa v podanom odvolaní začala súdu zdôrazňovať, že ona nehnuteľnosť neužívala z dôvodu, že ju tam žalovaný v 1. rade nemal púšťať, resp. sa že mu musela pred príchodom ohlásiť. Tu je potrebné vychádzať z toho, že obaja vtedajší manželia, žalobkyňa aj žalovaný v 1. rade boli a doposiaľ sú svojprávní, ich spôsobilosť na právne úkony nebola nijako obmedzená. Rovnako aj vôľa týchto účastníkov bola slobodná a vážna. Žalobkyňa ani netvrdí, že by bola nejakým spôsobom jej vôľa ovplyvnená psychickým či fyzickým donútením.

Teda to, že žalovaný v 1. rade si niečo vymienil, resp. si niečo želal, a žalobkyňa to akceptovala a súhlasila s tým, nemôže mať žiaden vplyv na prejednávajúcu vec. Najmä v situácii kedy je preukázané, že žalobkyňa a žalovaný v 1. rade sa snažia svojimi výpoveďami skresľovať realitu vo svoj prospech (v snahe domôcť sa majetku, resp. v snahe zrušiť následky dobrovoľnej dražby pri ktorej boli uspokojené pohľadávky veriteľov žalovaného v 1. rade). Súd prvej inštancie pritom má za preukázané, že žalobkyňa nehovorila pravdu ani o tom, že nepodpisovala kúpnu zmluvu a rovnako, že nepodpisovala zmluvu o úvere, nakoľko pri svojej výpovedi pred súdom tvrdila opak. Až neskôr, po predložení kúpnej zmluvy a úverovej zmluvy z roku 1996 sa preukázalo, že žalobkyňa si chcela privodiť lepšie postavenie v tomto spore a nehovorila pravdu o týchto okolnostiach podpisovania oboch zmlúv.

Rovnako v tomto smere neobstojí ani výpoveď žalovaného v 1. rade, ktorý až teraz 25 rokov po kúpe tejto nehnuteľnosti začal pred súdom tvrdiť, že on síce vystupoval vždy iba sám (v kúpnej zmluve, vo všetkých úverových a záložných zmluvách, v katastri nehnuteľností ako vlastník na liste vlastníctva, v nájomných zmluvách ako prenajímateľ), ale že údajne túto nehnuteľnosť vnímal tak, že budova bola celej rodiny, že iba zastupoval celú rodinu. Avšak zo žiadneho dôkazu nevyplýva, a žalovaný v 1. rade to ani netvrdí, že by ktokoľvek z jeho rodiny (či už manželka alebo deti) s ním vykonávali podnikateľskú činnosť. Práve naopak, z listinných dôkazov a z výpovedí je zrejmé, že žalovaný v 1. rade vždy podnikal iba sám, vo svojom mene a na svoj účet ako fyzická osoba podnikateľ. Žalovaný v 1. rade nezriadil žiadnu obchodnú spoločnosť na „spoločné rodinné podnikanie,“ ani neformálne nevytvoril žiadne združenie so žiadnym členom rodiny pre účely podnikania. Práve naopak jeho manželka a deti nesmeli nijako zasahovať do jeho podnikania. Teda je celkom zrejmé, že žalovaný v 1. rade v tejto časti výpovede iba zavádzal a snažil sa umelo vytvoriť taký stav, aby súd vyhovel podanej žalobe, jeho bývalej manželky.

Pre dokreslenie postavenia žalobkyne a žalovaného v 1. rade je treba upozorniť aj odvolací súd na to, že títo iba formálne vystupujú ako proti sebe stojace strany sporu. Avšak v inom, súvisiacom súdnom konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 9C/19/2019 o určenie neplatnosti dražby, vystupujú pani H. S. a pán N. G., obaja ako žalobcovia a obaja sú zastúpení tým istým právnym zástupcom JUDr. Jánom Garajom, advokátom. Teda je zřejmý ich spoločný záujem v tejto veci a v tomto smere je potrebné aj hodnotiť ich výpovede. Je celkom zjavná ich snaha prispôbovať si realitu a zavádzať súd takým spôsobom, aby sa domohli získania majetku do ich podielového spoluvlastníctva (nakoľko bezpodielové spoluvlastníctvo zaniklo rozvodom ich manželstva).

Žalobkyňa sa v minulosti konzistentne správala tak, že daná budova je výlučným vlastníctvom iba žalovaného v 1. rade slúžiacim mu na podnikanie. Avšak žalobou podanou 25 rokov po nadobudnutí tejto budovy do výlučného vlastníctva jej vtedajšieho manžela, žalobkyňa tvrdí súdu, že budova mala patriť aj jej (mala byť majetkom v BSM), avšak že ona bola z užívania budovy vylúčená. Celé toto tvrdenie je nedôveryhodné a nelogické. Navyše jedná sa o osamotené tvrdenie žalobkyne, ktorá preukázateľne súdu počas svojej výpovede klamala o okolnostiach nadobudnutia tejto nehnuteľnosti a podpisovania súvisiacich zmlúv.

Ďalej uviedol, že v zmysle judikatúry (R 42/1972, s. 243) aj výnosy z oddeleného majetku jedného z manželov patria do bezpodielového spoluvlastníctva. Ak sú potom výnosy vložené späť do podnikania (napr. na nákup materiálu, mzdy zamestnancov, platenie daní a podobne), ide o použitie prostriedkov bezpodielového spoluvlastníctva na oddelený majetok jedného z manželov, ktorý by mal na základe požiadania druhého z manželov nahradiť do bezpodielového spoluvlastníctva. Ku dňu zániku manželstva by tak podnikajúci manžel mal podľa § 150 OZ vrátiť to, čo zo spoločného bolo na tieto jeho veci (príp. jeho podnikanie) vynaložené. Tu sa však už jedná o vnútorný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným v 1. rade, a jedná sa o podmienky za ktorých si mali vypoariadať vzájomné nároky z BSM. Avšak uvedené nemá žiaden vplyv na to, že žalovaný v 1. rade bol od začiatku (od roku 1996) výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti, ktorú užíval výlučne on na účely jeho podnikateľskej činnosti. Pričom zároveň jeho vtedajšia manželka, žalobkyňa, nielenže nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť v tejto budove, ale ju preukázateľne ani nemohla využívať čo sama uviedla vo svojej výpovedi. Rovnako to žalobkyňa uvádza aj v podanom Odvolaní, že bola z akéhokoľvek užívania tejto budovy vylúčená.

Na správnosti Rozsudku nič nemení ani skutočnosť, že žalovaný v 1. rade si živnosť týkajúcu sa prenájmu zapísal do živnostenského registra až v roku 2008. Žalovaný v 1. rade si totiž zapísal živnosť „Prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájmom.“ V zmysle ust. § 4 ods. 1 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon): „Prenájom nehnuteľností, bytových a nebytových priestorov je živnosťou, pokiaľ sa popri prenájme poskytujú aj iné než základné služby spojené s prenájmom.“

V ďalšej časti odvolania sa žalobkyňa domáha všeobecnej spravodlivosti a morálky. Tu už žalobkyňa poukazuje na údajné násilnicke správanie jej vtedajšieho manžela, ktoré však nebolo v konaní pred súdom prvej inštancie ani tvrdené, ani preukazované. Ostatne táto skutočnosť nemá žiaden vplyv na to, žalobkyňa preukázateľne nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť v súvislosti s danou budovou. Pričom táto budova podľa jej charakteru, nakoľko sa jedná len o nebytové priestory, tak môže slúžiť len na tento účel. Teda nebolo možné užívanie tejto budovy žalobkyňou napr. na bývanie. Toto je objektívna skutočnosť, na ktorej nič nemení to, aké vzťahy medzi sebou mali žalobkyňa so žalovaným v 1. rade, ani to, ako sa ku sebe správali.

V celom konaní nebolo nijako preukázané to, čo žalobkyňa prvý krát tvrdí v podanom Odvolaní, teda že údajne táto budova neslúžila na podnikanie, ale na „uloženie peňazí a ďalej na rozmnožovanie takýchto peňazí.“ Toto je v priamom rozpore s listinnými dôkazmi, z ktorých vyplýva, že žalovaný v 1. rade „neuložil“ do budovy žiadne peniaze. Ale práve naopak, na kúpu budovy si žalovaný v 1. rade bral - ako podnikateľ, úver, ktorý potom splácal z podnikateľskej činnosti, teda z príjmu dosahovaného prenajímaním tejto budovy (nebytových priestorov) pre nájomníkov, teda pre iné podnikateľské subjekty. Ako je zrejmé, žalovaný v 1. rade nadobudol spornú nehnuteľnosť ako podnikateľ - fyzická osoba, vystupujúci pod obchodným menom N. G. - MARKET, vykonávajúci podnikateľskú činnosť s miestom podnikania: Sídl. III - Centrum Prešov, a s prideleným IČO: 14 433 320. Zároveň žalovaný v 1. rade túto spornú nehnuteľnosť sústavne prenajímal tretím osobám (nájomníkom) za účelom dosiahnutia zisku. Teda celkom zjavne žalovaný v 1. rade využíval spornú nehnuteľnosť na podnikanie. Žalovaný v 1. rade totiž túto nehnuteľnosť kupoval práve na tento účel, pričom na úhradu kúpnej ceny za nehnuteľnosti si žalovaný v 1. rade vzal podnikateľský úver ako fyzická osoba - podnikateľ.

Výklad predložený žalobkyňou na strane 8 jej odvolania, že činnosť vykonávaná žalovaným v 1. rade nebola podnikaním, nemá oporu v žiadnych právnych predpisoch. Žalobkyňa formuluje rôzne úvahy o tom, čo možno považovať za podnikanie a čo nie, avšak tieto úvahy sú s vecou nesúvisiace. V prejednávanej spore totiž niet pochyb kto spornú nehnuteľnosť kupoval, na aký účel a za aké prostriedky. Obchodnú budovu kúpil žalovaný v 1. rade ako fyzická osoba podnikateľ, na podnikateľskú činnosť (na ďalšie prenajímanie a vytváranie zisku), pričom si na to žalovaný v 1. rade zobral podnikateľský úver, ktorý potom splácal práve z príjmov dosahovaných podnikaním (prenajímaním obchodných priestorov).

Vyššie uvedené časti sú kľúčové a rozhodujúce pre správne skutkové a právne posúdenie veci a následne pre prijatie zákonného rozhodnutia vo veci. V týchto relevantných otázkach súd prvej inštancie poskytol dostatočne zrozumiteľné odôvodnenie svojho rozsudku a preto je odvolanie žalobkyne nedôvodné a nie je možné mu vyhovieť.

V jeho prípade nebola porušená zásada nemo plus iuris, pretože so spornou nehnuteľnosťou vždy platne disponoval jej výlučný vlastník, žalovaný v 1. rade. Vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je relevantné pre súdne konania, v ktorých je preukázané, že stav evidovaný v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnému (správne) stavu veci. Avšak toto v nami prejednávanej veci preukázané nebolo. Teda súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku už iba nad rámec nevyhnutného odôvodnenia uviedol, že by bolo aj v rozpore s princípom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa a v rozpore so všeobecným princípom spravodlivosti, ak by mala byť poskytnutá súdna ochrana žalobkyne. Pretože preukázateľne žalobkyňa s tým bola uzročená a akceptovala to tak, že sporná obchodná budova má patriť iba jej ex-manželovi. Takto to žalobkyňa vnímala od zániku BSM a od vyporiadania BSM, teda od roku 2000. Pričom by bolo celkom zjavne nespravodlivé, ak by teraz po 21 rokoch a po tom, čo na nehnuteľnosť bolo opakovane zriadené množstvo záložných práv, mal súd skonštatovať, že tieto záložné práva neboli zriadené zákonným spôsobom. Najmä v situácii keď žalovaný v 1. rade preukázateľne prijímal vysoké sumy peňazí ako úvery a pôžičky, ktoré boli zabezpečené práve zariadením záložného práva na túto obchodnú budovu.

Ako už v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, celá žaloba v tejto veci (a teda aj predložené odvolanie žalobkyne), je iba účelovou snahou o nadobudnutie vlastníctva obchodnej budovy pre žalovaného v 1. rade a pre žalobkyňu. Za účelom dosiahnutia tohto cieľa žalobkyňa a žalovaný v 1. rade uvádzajú súdu nepravdivé a skreslené tvrdenia. Žalobkyňa aj žalovaný v 1. rade sa 25 rokov (od kúpy nehnuteľnosti v roku 1996 do podania žaloby v tejto veci v roku 2019) správajú úplne ináč, ako teraz

vypovedajú v tomto súdnom konaní. Aj z tohto dôvodu, nie je možné podanej žalobe vyhovieť, a rovnako nie je možné vyhovieť ani podanému odvolaniu.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá zotrvala na dôvodoch svojho odvolania v celom rozsahu a poukázala na ustanovenie § 149 Občianskeho zákonníka s tým, že v čase založenia nehnuteľnosti bola podielovou spoluvlastníčkou v pomere 1 k celku.

Ďalej poukázala na to, že jej žiadna právna norma neukladala povinnosť oznámiť správe katastra skutočnosť zmeny BSM na podielové spoluvlastníctvo evidovaným na LV č. XXXX k.ú. K.. Táto skutočnosť vyplýva zo zákona a preto sa nemôže žiadna osoba domáhať a poukazovať na jej nedobre úmysly.

Zriadením žalobou napádaného záložného práva na nehnuteľnostiach tvoriacich predmet zálohu, ktorých je žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou v pomere 1/2 k celku, preto žalovaný v 1. rade v rozpore so zásadou nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet previedol na žalovaného v 2. rade viac práva než sám mal. Vzhľadom k tomu, že v zmysle právnej úpravy v podmienkach SR platí, že nikto nemôže na iného previesť viac práva než sám má, má žalobkyňa za to, že k zriadeniu záložného práva nedošlo.

5. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný v 3. rade, ktorý zotrval na svojej argumentácii. Okrem iného v tomto vyjadrení poukázal na to, že súd prvej inštancie skutkovo aj právne správne posúdil predmetnú vec, keď dospel k záveru, že sporná nehnuteľnosť CENTRUM patrila pôvodne iba do výlučného vlastníctva žalovaného v 1. rade, ktorému ako jedinému slúžila na podnikanie. Sporná nehnuteľnosť CENTRUM tak preukázateľne tvorila súčasť podniku žalovaného v 1. rade. Uvedený podnik (§ 5 Obchodného zákonníka) celkom zjavne patril iba do výlučného vlastníctva žalovaného v 1. rade. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa sa nikdy a žiadnym spôsobom nepodieľala na vykonávaní podnikateľskej činnosti - to tvrdí aj samotná žalobkyňa.

Z toho dôvodu potom podnik (vrátane zložky majetku tvoriacej podnik - nehnuteľnosti CENTRUM) nikdy nepatrila do bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a žalovaného v 1. rade.

V tejto súvislosti poukázal na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že:

- a) žalovaný v 1. rade nielenže zaviedol nehnuteľnosť CENTRUM do svojho podnikania a účtovníctva, ale vždy a výlučne nakladal s touto nehnuteľnosťou ako so súčasťou svojho podniku,
- b) nehnuteľnosť CENTRUM slúžila výlučne žalovanému v 1. rade ako podnikateľovi na jeho podnikateľskú činnosť,
- c) uvedený stav žalobkyňa od počiatku a vždy akceptovala, vždy takto prejavovala svoju slobodnú a vážnu vôľu,
- d) žalobkyňa nikdy nepodnikala a nemala žiaden kontakt s nehnuteľnosťou CETRUM pre účel podnikania.

Z vyššie uvedených dôvodov, predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyne a žalovaného v 1. rade, podľa dohody spísanej notárom, zámerne neboli ani nehnuteľnosť CENTRUM, ani úver na jej kúpu a ani súbor vecí tvoriacich zariadenie nehnuteľnosti CENTRUM, keďže toto všetko vždy a od počiatku tvorilo podnik patriaci výlučne žalovanému v 1. rade. Tento podnik bol vždy a od počiatku mimo zákonného režimu bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného v 1. rade.

Iné uveriteľné odôvodnenie a vysvetlenie toho, prečo nehnuteľnosť CENTRUM, úver na ich kúpu, ich zariadenie (hnuteľné veci), všetok majetok vo vysokej hodnote, absentujú v dohode o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, neprichádza do úvahy. Najmä ak predmetná dohoda bola spísaná notárom a zmluvné strany dohody zámerne z dohody o vyporiadaní vyňali aj nehnuteľnosť, ktorá bola evidovaná v katastri nehnuteľností. O tejto nehnuteľnosti evidovanej vo verejnom registri pritom celkom zjavne museli mať vedomosť tak zmluvné strany dohody o vyporiadaní BSM, ako aj notár pripravujúci predmetnú dohodu.

6. K vyjadreniu k odvolaniu žalovanej sa vyjadril pôvodne žalovaný v 1. rade N. G..

Vo vzťahu k podanému obsahu odvolania uviedol, že v plnom rozsahu zotráva na svojej výpovedi, ktorú učinil na pojednávaní dňa 11.09.2020 a z ktorej okrem iného vyplýva, že je pravdou, že budovu kupoval pre rodinu, vždy jej vlastníctvo vnímal ako vlastníctvo celej rodiny a ako vlastník zapísaný v katastri nehnuteľností vnímal ako vlastníctvo celej rodiny a vnímal v pozícii, že zastupuje celú rodinu. Vždy predpokladal, že majetok ktorý s manželkou nadobudli, vrátane tejto budovy, patrí celej rodine. Pravdou je aj to, že podnikateľskú činnosť vykonával sám, sám jednal s nájomcami, sám dojednával

nájomné zmluvy. Môže potvrdiť, že naozaj manželku do svojich podnikateľských aktivít nezaťahoval a potvrdil svoju výpoveď aj v časti, že manželku do budovy nepúšťal.

Čo sa týka dohody o vyporiadaní BSM, stojí si za svojim tvrdením, že manželka chcela pri vyporiadaní BSM polovicu budovy a povedal jej, že pokiaľ to tak má byť, tak jej nedá peniaze na byty a vlastne takýmto spôsobom ju prinútil, resp. obľol, aby predloženú dohodu o vyporiadaní BSM podpísala.

Na záver zdôraznil, že súd prvej inštancie síce v rozsudku čast' jeho tvrdení do rozsudku pojal, avšak ohradil sa voči konštatácii súdu, že jeho konanie je v rozpore s dobrými mravmi. Vždy sa snažil zabezpečiť predovšetkým svoju rodinu, a to aj vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti.

V priebehu odvolacieho konania zomrel pôvodne žalovaný v 1. rade p. G. dňa 29.05.2022, preto odvolací súd uznesením zo dňa 22. júna 2022, sp.zn. 20Co/14/2022-854 postupom podľa § 63 ods. 2 CSP rozhodol, že: „Pokračuje sa v konaní namiesto doterajšieho žalovaného v 1./ N. G., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX K., s jeho právnymi nástupcami ako žalovanými: 1./ V. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. J. XXX, K., 2./ S. H. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. X, H. a 3./ N. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., P. V., bez trvalej adresy.“

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie z vykonaných dôkazov vyvodil správne právne závery a odvolanie žalobkyne je neopodstatnené.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Daná právna vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

11. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.9.2011, sp.zn. 3Cdo204/2009).

12. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov

nevyplnili ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo65/2000).

13. Predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov je vymedzený v § 143 OZ. Do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patrí iba majetok, ktorý napĺňa definičné znaky bezpodielového spoluvlastníctva uvedené v § 143 OZ. Majetok niektorého z manželov, ktorý nie je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, je výlučným majetkom jedného z manželov alebo je v ich podielovom spoluvlastníctve (§ 137 a nasl. OZ). V bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je podľa zákonného vymedzenia všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka.

14. V zmysle § 143 OZ je predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov definovaný nasledujúcimi znakmi:

- a) tvorí ho všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva fyzickej osoby,
- b) majetok bol nadobudnutý niektorým z manželom za trvania manželstva,
- c) nevzťahuje sa na veci
 - ? získané dedičstvom,
 - ? získané darom,
 - ? slúžiace podľa svojej povahy osobnej potrebe jedného z manželov,
 - ? slúžiace podľa svojej povahy výkonu povolania jedného z manželov,
 - ? vydané v rámci predpisov o reštitúcii (napr. podľa zákona č. 403/1990 Zb., zákona č. 87/1991 Zb. alebo zákona č. 229/1991 Zb.) iba jednému z manželov, ktorý mal vec vo vlastníctve ešte pred uzavretím manželstva, alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka.

15. Výnimky z nadobúdania do bezpodielového spoluvlastníctva manželov všeobecne vymedzuje Občiansky zákonník tak, že na to, aby bolo možné vec vylúčiť z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, musí spĺňať jednu zo zákonom stanovených výnimiek. Z predmetu bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú podľa § 143 OZ vylúčené veci získané niektorým z manželov alebo oboma z nich za trvania manželstva titulom dedičstva alebo darovania, veci, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a veci vydané v rámci predpisov o reštitúcii jednému z manželov, ktorý mal takúto vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka. Tieto veci patria do oddeleného majetku manželov.

Dôkazné bremeno, že vec bola nadobudnutá za trvania manželstva, spočíva v prípade sporu na tom účastníkovi, ktorý tvrdí, že určitá vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ak sa toto nadobudnutie preukáže a druhý z manželov tvrdí skutočnosť, ktoré vec z bezpodielového spoluvlastníctva vylučujú, bude na ňom spočívať dôkazné bremeno týkajúce sa týchto skutočností. Manžela, ktorý tvrdí, že na spoločný majetok sa vynaložili prostriedky z jeho oddeleného majetku, zaťažuje dôkazné bremeno o uvedených skutočnostiach.

Predmet oddeleného majetku manželov tvoria podľa výslovného znenia zákona aj veci, ktoré slúžia osobnej potrebe jedného z manželov alebo výkonu jeho povolania. Predpoklad vylúčenia veci z bezpodielového spoluvlastníctva manželov bude naplnený iba za súčasného splnenia nasledujúcich podmienok:

- a) vec je podľa svojej povahy schopná slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolania,
- b) vec na tento účel (osobnej potrebe alebo výkonu povolania) skutočne slúži,
- c) vec slúži výlučne iba jednému z manželov.

Za splnenia uvedených podmienok vec bez ohľadu na svoju hodnotu do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatrí a je vo výlučnom vlastníctve toho manžela, ktorého osobným potrebám alebo výkonu povolania slúži (R 42/1972).

Súdna prax kategóriu vecí slúžiacich osobnej potrebe vykladá pomerne úzko, radí k nim obvykle šatstvo, kozmetické prípravky, zdravotnícke pomôcky a iné predmety obvyklé a primerané osobnej potrebe.

Výkonom povolania v zmysle § 143 OZ sa rozumie tiež výkon povolania osobou samostatne zárobkovo činnou (mimo závislej činnosti k inej osobe), t.j. aj (výkon) podnikania len jedného z manželov (fyzickej osoby) v zmysle § 2 ods. 1 OBZ, podľa ktorého sa podnikaním rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vlastným menom a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Výkonom povolania je preto aj podnikanie jedného z manželov ako fyzickej osoby. Pracovná činnosť manžela, ktorú vykonáva ako osoba spolupracujúca s manželom - podnikateľom, nie je podnikaním (Najvyšší súd ČR, sp.zn. 22Cdo1717/2000).

Povahou veci sa rozumie jej účelové určenie. Z hľadiska účelového určenia veci nie je rozhodujúce, či vec bola získaná z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov; táto skutočnosť má právny význam až pri vyporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov (Najvyšší súd ČR, sp.zn. 30Cdo1951/2002). Ak ustanovenie § 143 OZ používa termín „podľa svojej povahy slúži“, je potrebné vychádzať z toho, na aký účel vec v súlade s vôľou oboch manželov skutočne slúži, a nie z predpokladaného účelu jej využitia. Vec musí skutočne slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolania jedného z manželov, nestačí, ak by tomuto účelu iba mohla slúžiť (R 70/1965). Ak bude za trvania manželstva kúpená vec, ktorá by podľa svojej povahy mohla slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolania jedného z manželov, avšak vec nebude jedným z manželov takto skutočne užívaná, nestane sa výlučným vlastníctvom tohto manžela. Rozhodujúcim je stav veci a úmysel nadobúdateľa v čase nadobudnutia veci. K neskorším zmenám okolností, povahy alebo účelu využitia veci nemožno príhliadať. Ak nejaká vec bola podľa pôvodného určenia nadobudnutá do výlučného vlastníctva, nemôže dodatočne bez zákonom predpokladaného právneho dôvodu prejsť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Nevyhnutným predpokladom vylúčenia veci z bezpodielového spoluvlastníctva manželov z tohto dôvodu je tiež to, že ide o vec, ktorá slúži výlučne iba jednému z manželov a súčasne neslúži aj druhému manželovi, a to ani jeho osobnej potrebe, ani na výkon povolania, ani na jeho podnikanie a ani na iný účel. Ak takáto vec súčasne slúži aj druhému manželovi, nie je vylúčená z rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov (Najvyšší súd ČR, sp.zn. 22Cdo2470/2000). Pre úvahu o vylúčení veci nie je rozhodujúce, či vec bola určená iba na osobnú potrebu alebo výkon povolania len jedného z manželov, ale to, na čo v súlade s vôľou oboch účastníkov skutočne slúžila a či neslúžila aj druhému manželovi. Vec, ktorá podľa svojej povahy slúži výlučne osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatrí. Pokiaľ však vec slúži aj druhému manželovi, či už na výkon jeho povolania, osobným potrebám alebo inak, neprichádza do úvahy vylúčenie veci z bezpodielového spoluvlastníctva manželov z tohto zákonného dôvodu (Najvyšší súd SR, sp.zn. 1 Obo71/2010) (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 ? 450. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2019 s. 1103 - 1138).

16. Súdne konanie je pojmovo späté s dokazovaním minulých udalostí a dejov. Dokazovať pritom zároveň „znamená presvedčať a dokázať znamená presvedčiť“. Dokazovanie má okrem noetickej podstaty pre právne rozhodovanie aj funkciu ďalšiu, funkciu presvedčania: „V pragmatickom pohľade nejde o to, aby argumenty boli objektívne platné, ale hlavne o to, aby účastníci rozhovoru nadobudli presvedčenie o váhe argumentov.“

Dokazovanie má teda viacero stránok. Má svoju stránku noetickú a stránku argumentačnú (a s ňou úzko späté stránky eristickú i rétorickú).

Z pohľadu noetického je základnou otázkou vzťahu dokazovania a pravdivosti poznateľnosť (miera poznateľnosti) minulých dejov a udalostí, inými slovami: otázka, či vôbec sme alebo nie sme schopní tieto deje a udalosti spoznávať v tej ich úplnosti, ktorá by oprávňovala pravdivostné hodnotenie výsledkov tohto poznania.

Hoci sú v uvedenej právnej vete atribúty hodnotenia dôkazov vymenované vedľa seba, v skutočnosti svojím zmyslom smerujú k jedinému cieľu. Týmto cieľom je overenie pravdivosti určitej tézy. Vierohodnosť (napr. svedka, listiny) je faktorom zvyšujúcim mieru pravdepodobnosti overovanej tézy induktívnym úsudkom (ak ide o vierohodnú osobu, možno predpokladať, že aj jej svedectvo v danej veci je pravdivé, rovnako ako keď ide o verejnú listinu, spojenú nielen s verejnou autoritou, ale aj s určitou mierou overovania osvedčovaných skutočností, možno obdobne predpokladať, že jej obsah je pravdivý). Závažnosť potom znamená objasnenie skutočnosti, či dôkaz bezprostredne vypovedá o dokazovanej téze alebo či z neho možno na túto tézu iba sprostredkovane usudzovať (z tohto pohľadu triedime dôkazy na priame a nepriame, pričom priamym priradujeme vyšší vypovedajúci potenciál pravdivosti). Zákonnosť vykonania dôkazov má byť garantom pravdivosti dokazovanej tézy. Povedané inými slovami, férovým spôsobom vedené dôkazné konanie (v trestnom práve spojené s aplikáciou najmä zásad rovnosti zbraní, prezumpcie neviny, práva na obhajobu, in dubio pro reo) sleduje jednak nachádzanie

pravdy v konflikte proti sebe stojacich strán, jednak snahu o minimalizáciu chýb dokazovania, justičných omylov a tým aj minimalizáciu prijímania nespravodlivých rozhodnutí. (prof. JUDr. Pavel Holländer, DrSc Dokazovanie, prednáška, 13.12.2016).

17. Skutečnosť prokazovanou pouze nepřímými důkazy lze mít za prokázanou, jestliže na základě výsledků hodnocení těchto důkazů lze bez rozumných pochybností nabýt jistoty (přesvědčení) o tom, že se tato skutečnost opravdu stala (že je pravdivá); nestačí, lze-li usuzovat pouze na možnost její pravdivosti (na její pravděpodobnost) (pozri rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 21Cdo2682/2013, ze dne 26.6.2014).

18. Nevyhnutným předpokladom vylúčenia veci z bezpodielového spoluvlastníctva manželov z tohto dôvodu je tiež to, že ide o vec, ktorá slúži výlučne iba jednému z manželov a súčasne neslúži aj druhému manželovi, a to ani jeho osobnej potrebe, ani na výkon povolania, ani na jeho podnikanie a ani na iný účel. Ak takáto vec súčasne slúži aj druhému manželovi, nie je vylúčená z rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov (Najvyšší súd ČR, sp.zn. 22Cdo2470/2000). Pre úvahu o vylúčení veci nie je rozhodujúce, či vec bola určená iba na osobnú potrebu alebo výkon povolania len jedného z manželov, ale to, na čo v súlade s vôľou oboch účastníkov skutočne slúžila a či neslúžila aj druhému manželovi. Vec, ktorá podľa svojej povahy slúži výlučne osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatrí. Pokiaľ však vec slúži aj druhému manželovi, či už na výkon jeho povolania, osobným potrebám alebo inak, neprichádza do úvahy vylúčenie veci z bezpodielového spoluvlastníctva manželov z tohto zákonného dôvodu (Najvyšší súd SR, sp.zn. 1Obo71/2010).

Podnikom sa v zmysle § 5 OBZ rozumie súbor hmotných, ako aj osobných a nehmotných zložiek podnikania. K podniku patria veci, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patria podnikateľovi a slúžia na prevádzkovanie podniku alebo vzhľadom na svoju povahu majú tomuto účelu slúžiť. Podnik v sebe zahŕňa všetky zložky, ktoré konkrétny podnikateľ na základe prejavu vôle určí k tomu, aby do podniku patrilo za účelom realizácie jeho podnikateľskej činnosti.

Podnik mohol byť predmetom bezpodielového spoluvlastníctví manželů, upraveného občanským zákoníkem ve znění před novelou provedenou zákonem č. 91/1998 Sb., avšak jen za předpokladu, že šlo o podnik náležející oběma manželům jako podnikatelům. Pokud však byl podnikatelem jen jeden z manželů a šlo o věc sloužící výkonu jen jeho povolání, náležel podnik do odděleného vlastnictví podnikajícího manžela (Najvyšší súd ČR, sp.zn. 22Cdo684/2004 (PR, 2005, č. 3).

Nabyli-li zůstavitel podnik před 1.8.1998, je pro závěr, zda tento podnik náležel do zůstavitelova výlučného vlastnictví či do bezpodielového spoluvlastníctví manželů, určující, zda sloužil k výkonu povolání obou manželů nebo jen jednoho z nich (Najvyšší súd ČR, sp.zn. 21Cdo3078/2006 (C 6017).

Podľa § 143 OZ podnik môže byť predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov len za predpokladu, že ide o podnik patriaci obom manželom ako podnikateľom. Pokiaľ však podnikateľom bol len jeden z manželov a ide o vec slúžiacu na výkon jeho povolania, podnik patrí do oddeleného vlastníctva podnikajúceho manžela a takýto podnik sa nemohol stať predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov (Krajský súd v Prešove, sp.zn. 17Co73/2012).

Na to, aby bolo možné vec vylúčiť z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, musí spĺňať podmienku, že sa jedná o vec, ktorá podľa svojej povahy slúži výlučne výkonu povolania len jedného z manželov. Ak vec môže slúžiť aj druhému manželovi, či už pre výkon jeho povolania alebo inak, neprichádza do úvahy vylúčenie vecí z bezpodielového spoluvlastníctva manželov z tohto zákonného dôvodu (Najvyšší súd SR, sp.zn. 1Obo71/2010).

Z hľadiska účelového určení věci v tom smyslu, zda slouží výlučně výkonu povolání některého z manželů a proto nepatrí do jejich bezpodielového spoluvlastníctví, není rozhodné, zda tyto věci byly koupeny nebo vydraženy z prostředků náležejících do jejich bezpodielového spoluvlastníctví. Tyto skutečnosti mají právní význam až při vypořádání zaniklého bezpodielového spoluvlastníctví (Najvyšší súd ČR, sp.zn. 30Cdo1951/2002 (C 2298)).

Předpokladem vyloučení věci z bezpodielového spoluvlastníctví manželů z důvodu, že podle své povahy slouží výkonu povolání jen jednoho z manželů (§ 143 ObčZ, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 91/1998 Sb.), je také to, že současně neslouží i druhému z manželů (Najvyšší súd ČR, sp.zn. 22Cdo2470/2000 (SR, 2001, č. 2)).

Pro úvahu o vyloučení věci z bezpodielového spoluvlastníctví manželů z důvodu, že podle své povahy slouží výkonu povolání jen jednoho z manželů (§ 143 ObčZ, ve znění před novelou č. 91/1998 Sb.), není rozhodující, zda byla určena pro výkon povolání jen jednoho z manželů, ale to, k čemu v souladu

s vúľi obou účastníkov skutočne sloužila a zda nesloužila i druhému z manželů (Najvyšší súd ČR, sp.zn. 22Cdo1439/2000 (SR, 2001, č. 11)).

19. Jadrom prejednávanej veci tak ako to uviedla odvolateľka v odvolaní je nepochybne jednak posúdenie, či vec - obchodno-prevádzková budova v komplexe služieb obyvateľov N. F. v Prešove, slúžila osobnej potrebe p. G., resp. výkonu jeho povolania a či v čase nadobudnutia veci do vlastníctva bol úmysel p. G. vec nadobudnúť výlučne na osobnú potrebu - podnikanie.

20. Tak ako už bolo uvedené, judikatúra zastabilizovala, že vec musí skutočne slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolania jedného z manželov, nestačí, ak by tomuto účelu iba mohla slúžiť (R 70/1965).

21. Ak bude za trvania manželstva kúpená vec, ktorá by podľa svojej povahy mohla slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolania jedného z manželov, avšak vec nebude jedným z manželov takto skutočne užívaná, nestane sa výlučným vlastníctvom tohto manžela.

22. Rozhodujúcim je stav veci a úmysel nadobúdateľa v čase nadobudnutia veci. K neskorším zmenám okolností, povahy alebo účelu využitia veci nemožno prihliadať. Ak nejaká vec bola podľa pôvodného určenia nadobudnutá do výlučného vlastníctva, nemôže dodatočne bez zákonom predpokladaného právneho dôvodu prejsť do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Tvrdenia (až v odvolaní) o nájme mimo podnikateľskej činnosti bez živnostenského oprávnenia a rozšírení portfólia sú aj neopodstatnené a to isté platí aj vo vzťahu k rozšíreniu podnikateľského oprávnenia p. G. o predmet nájom nebytových priestorov v roku 2008, teda 12 rokov od nadobudnutia obchodno-prevádzkovej budovy v komplexe služieb obyvateľov N. F. v Prešove.

V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa (ale aj protistrany - pozri § 373 ods. 4) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť (za určitých predpokladov dokonca aj dodatočne potom, čo svoje predchádzajúce povinnosti nesplnili - pozri § 181 ods. 4 a komentár k tomuto ustanoveniu) a boli opakovane súdom poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutkových tvrdení a dôkazných návrhov (novoty, nóva) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Tieto podmienky sú stanovené dvojakým spôsobom: 1. taxatívne vymedzenie účelu použitia týchto novôt [resp. taxatívne vymedzenie odvolacích dôvodov, ktorých sa nóva týkajú - § 366 písm. a) až c)], 2. neporušenie procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie. Zo spôsobu uvedenia druhej podmienky do legálneho textu [„alebo d)...“] a z jej obsahu vyvodzujeme, že táto alternatívna podmienka prípustnosti uvádzania novôt sa vzťahuje na odvolacie dôvody odlišné od dôvodov, na ktoré dopadá prvá podmienka.

Odvolateľka v odvolaní tvrdí nové skutočnosti týkajúce sa nájmu a tým chce preukázať, že vec nemala slúžiť výlučne na podnikanie ktoré zjavne mohla uplatniť aj pred súdom prvej inštancie avšak tak neurobila. Odvolateľa v odvolaní a protistrany vo vyjadrení k odvolaniu mohli dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzajú „až teraz“, nemohli v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplnia, na novoty nemôže odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie jej skoršieho uvedenia zavinením z nebalosti.

Napriek uvedenému odvolací súd vo vzťahu k uvedenému uvádza, že k rozšíreniu portfólia majetku bývalých manželov (nadobudol jeden z manželov za účelom rozširovania si svojho majetkového portfólia a uvedená nehnuteľnosť nebola nikdy vecou, ktorá ma slúžiť na podnikanie z hľadiska predmetu podnikania) dochádza v zásade vždy pri nadobúdaní vlastníctva manželov, avšak pokiaľ ku zväčšovaniu majetku (rozšíreniu portfólia) dochádza v manželstve, kde jeden z manželov nadobúda vec výlučne na podnikanie (mimo BSM) druhý z manželov má nepochybne nárok na majetkový podiel z hodnoty tejto veci podľa § 150 OZ. Navyiac tak ako už bolo uvedené je ťažko predstaviteľné, aby tzv. výlučne biznis budova bola za uvedených okolností (rozvrátené vzťahy medzi manželmi v čase jej nadobúdaní, nezahrnutie do dohody o vypořádání) nadobúdaná do BSM, pričom o existencii dotknutej nehnuteľnosti nepochybne mala odvolateľka v čase uzavretia dohody o vypořádání BSM vedomosť.

Pri vypořádání sa nemožno domáhať náhrady toho, čo bolo vynaložené na veci, ktoré slúžia bežnej osobnej potrebe jedného z manželov, ako napríklad ošatenie alebo iné predmety obvyklé a primerané osobnej potrebe, alebo k úhrade jeho bežných povinností, prípadne povinností, ktoré vyplývajú zo

zákona (napr. plnenie vyživovacej povinnosti). Pokiaľ však ide o vec značnej hodnoty nadobudnutú zo spoločných prostriedkov, nie je vylúčené použitie ustanovenia § 150 druhá veta OZ a zohľadnenie vynaložených nákladov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov tak, aby nebol jeden z manželov oproti druhému neodôvodnene zvýhodnený.

Účelom navrátenia peňazí vynaložených z BSM na majetok jedného z manželov nie je kreovanie akejsi „investície“, ktorá by sa stala súčasťou BSM, ale len vrátiť do BSM ako majetkovej podstaty to, o čo bola v určitom bode ochudobnená. Tým, že sa nekreuje investícia ako osobitné aktívum, nemôže dochádzať ani k nárastu, ale ani poklesu jej hodnoty (Ústavný súd SR sp.zn. II. ÚS 17/2016).

Podľa § 4 ods. 1 zákona SNR č. 455/1991 Z.b. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) účinný od 01.01.1996 - 30.06.1996 prenájom nehnuteľností, bytových a nebytových priestorov je živnosťou, pokiaľ sa popri prenájme poskytujú aj iné než základné služby spojené s prenájmom.

Vo vzťahu k tomu, že p. G. mal prenajímať vec ďalším osobám bez predmetu živnosti je potrebné uviesť, že podľa § 4 ods. 1 zákona SNR č. 455/1991 bola aj takáto činnosť živnosťou a opak preukázaný nebol. Navyiac z obsahu prednesov bývalých manželov žalobkyne a p. G. „Manžel tam pracoval v domácich potrebách a pravdepodobne z dôvodu, aby neprišiel o prácu, chcel kúpiť túto budovu, aby to nekúpil niekto iný. (č.l. 296 spisu).

Čo sa týka prevádzky domácich potrieb, tak ja som ešte v roku 1991 vydražil zásoby, regály a tovar, ale budovu som kúpil až v roku 1996, pričom tam boli ešte ďalšie prevádzky, a to obuv, textil, odevy a drobný tovar. Tieto prevádzky následne fungovali do času, kým sa nevypredali zásoby a následne som tieto prevádzky porozdeľoval podľa toho, kto to chcel do nájmu, čiže subjekty, ktoré chceli prenajať priestory už potom uzatvárali nájomnú zmluvu so mnou, ako s vlastníkom budovy (č.l. 525 spisu) je indikované, že p. G. od nadobudnutia veci podnikal s vecou nielen v predmete prenájom nehnuteľností, bytových a nebytových priestorov, ale aj v oblasti podnikania v rámci prevádzky predajní obuvi, textilu, odevov a drobného tovaru, teda úmysel nadobudnúť vec za účelom podnikania je viac ako zreteľný. Aj vzhľadom na uvedené odvolacie námietky sú neopodstatnené.

23. V súvislosti s ďalšími námietkami je nevyhnutné poznamenať, tak ako už bolo vyššie uvedené, že z hľadiska účelového určenia veci nie je pritom rozhodujúce, či vec bola získaná z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov; táto skutočnosť má právny význam až pri vyporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

V tomto smere teda žalobkyňi prípadne mohlo vzniknúť právo na majetkovú hodnotu podľa § 150 Občianskeho zákonníka, čo sa vynaložilo z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva na vec, ktoré sa mohlo zohľadniť pri vyporiadaní BSM manželov.

24. Dôležitým v prejednávanej veci je unesenie dôkazného bremena a tým preukázanie významných okolností, ktoré by aspoň racionálne spravdepodobňovali verziu ponúknutú žalobkyňou a podporenú správaním sa bývalých manželov o tom, že obchodno-prevádzková budova na N. F. U. v Prešove (ďalej len „vec“) patrí do BSM.

25. Zhrňujúc uvedené je odvolací súd presvedčený, že:

a) vec je podľa svojej povahy schopná slúžiť osobnej potrebe alebo výkonu povolania,

b) vec na tento účel (osobnej potrebe alebo výkonu povolania) skutočne slúžila,

c) vec slúžila výlučne iba jednému z manželov p. G..

Uvedený záver implicitne možno vyvodíť práve z rozporuplných prednesov p. G. „kupoval som to výlučne iba ja, teda nekupovala to so mnou aj manželka a iba ja som bol zapísaný v katastri ako vlastní nehnuteľností“... „ona nemala žiaden vzťah k tejto prevádzke, teda k takejto budove“ ... „prevádzka na N. F. nebola vysporiadaná a ja už neviem, prečo to bolo. Ja som vtedy podnikal, mal som aj iné starosti, prevádzky krachovali a podobne“ ... „prečo je predmetom dohody z hľadiska nehnuteľnosti rodinný dom a chata a prečo tam nie je prevádzka na N. F., resp. dlhy (úver), tak ja sa k tomu už po tých 20-tich rokoch vyjadriť neviem“ (č.l. 524-525 spisu).

„Čo sa týka skutočnosti, či manželka žiadala nejakým spôsobom dohodu doplniť, tak k tomu chcem uviesť, že ona to nežiadala, ale chcem zároveň uviesť, že je to už 20 rokov a úplne presne si to nepamätám. Teraz si spomínam, že manželka asi vrela, teda chcela, aby to išlo na poly, ale ja som jej povedal, že nedám peniaze na byty, tak takýmto spôsobom som ju vlastne donútil, aby sme to spravili tak, ako je to teraz. Keď som povedal, že to malo ísť na poly, tak som mal na mysli aj prevádzkovú budovu na N. F..

Čo sa týka skutočnosti, či som manželku niekedy vnímal ako spoluvlastníčku predmetnej prevádzkovej budovy, tak k tomu chcem uviesť, že ja keď zomriem, tak to zdedia len oni a čo sa týka skutočnosti,

ako to vnímam za života, tak budova je moja, ja som zapísaný ako vlastník. Je pravdou, že som zmluvy uzatváral následne aj s inými subjektami, teda zmluvy o pôžičkách a úveroch, pričom mi veritelia kázali doniesť list vlastníctva, ja som doniesol list vlastníctva a ja som tam vystupoval iba sám.

Čo sa týka skutočnosti, či som pri jednaní s veriteľmi niekedy vo vzťahu k týmto veriteľom vravel, že ja v podstate zastupujem celú rodinu tak, ako som sa už vyjadril, tak k tomu chcem uviesť, že to bolo v podstate iba v mojej hlave, teda im som to nevravel a ani sa ma na to nikto nepýtal.

Čo sa týka skutočnosti, či som v priebehu citovaného konania o neplatnosť dražby mal vedomosť o tom, že manželka má byť spoluvlastníčkou tejto nehnuteľnosti, tak k tomu chcem uviesť, že ja som stále predpokladal, že je to nás všetkých, teda celej rodiny. Bolo to moje presvedčenie, ja som to robil pre rodinu, nie pre seba.“ (č.l. 526 spisu).

Rozporuplné vyjadrenia uviedla i žalobkyňa, že:

„Čo sa týka skutočnosti, akým spôsobom som nadobudla túto nehnuteľnosť, tak tomu chcem uviesť, že spolu s manželom sme kupovali túto nehnuteľnosť od spoločnosti OTEX, pričom sa ešte pamätám, že som bola zmluvu podpisovať vo I. banke, pretože z banky sme brali aj pôžičku na kúpu tejto nehnuteľnosti.

Čo sa týka skutočnosti, či sa viem vyjadríť k tomu, či som bola ako vlastníčka uvedená aj na liste vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti, tak k tomu sa tiež neviem vyjadríť.

Čo sa týka skutočnosti, či som niekedy platila dane a poplatky za túto nehnuteľnosť, tak ja som tieto poplatky nikdy neplatila. Ja som nevedela o tom, že to patrí aj mne. Predpokladala som, že v rámci vyporiadania BSM to bolo tak, že to patrí jemu a až keď ma a JUDr. Garaj upozornil na to, že ako titul nadobudnutia je tam kúpna zmluva, nie je dohoda o vysporiadaní BSM, tak až potom som sa začala o to zaujímať, pretože keby som sa o to zaujímala skôr, tak určite by neboli žiadne záložné práva, exekúcie, ani dražby, pretože máme 2 deti.

Čo sa týka skutočnosti, ako som ja vnímala dohodu o vyporiadaní BSM, tak ja som predpokladala, že si na seba dal zapísať všetky nehnuteľnosti, teda nielen predmetnú nehnuteľnosť, ale aj dom na S. Y. a chatu na O. - E., pričom ja som sa od neho potrebovala oslobodiť, preto som žiadala, aby mi okamžite kúpil byt a následne po troch rokoch aj byt pre deti, čo v podstate aj splnil. Exmanžel to splnil, preto som ja už v podstate všetko uzavrela, vyčistila v domnienke, že to má na seba, že si už všetko vysporiadal. Ja napr. ani neviem či má na seba, napr. chatu.

Čo sa týka skutočnosti, či budem vysvetliť, z akého dôvodu nie je predmetom dohody aj nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto konania, tak ja to neviem vysvetliť.

Čo sa týka skutočnosti, či som samu seba považovala za vlastníčku predmetnej nehnuteľnosti, tak tu chcem uviesť, že samozrejme, že som sa považovala za vlastníčku tejto nehnuteľnosti podobne ako rodinného domu, resp. chaty.

Čo sa týka skutočnosti, či som robila nejaké kroky od roku 1996 až po súčasnosť v tom ohľade, aby som bola zapísaná aj ja ako spoluvlastníčka tejto nehnuteľnosti, tak k tomu chcem uviesť, že ja som žiadne kroky nerobila a ani nerobiť nesmela.

K tomu chcem uviesť, že ja som si myslela, že to manžel dotiahol, ale on to asi nedotiahol do konca.

Čo sa týka skutočnosti, čo som mala na mysli tým, keď som povedala, že manžel si to mal vysporiadať a nevysporiadal si to, tak ja som mala na mysli, že on bude vlastníkom.

Čo sa týka skutočnosti, ako som od roku 2000, teda od uzavretia dohody o vyporiadaní BSM do roku 2019 vnímala budovu na N. F. v U., tak k tomu chcem uviesť, že ja som predpokladala, že si to vysporiadal, tak som predpokladala, že to patrí jemu.“ (č.l.

296-300 spisu).

Tak ako súd prvej inštancie uviedol v bode 17 a 18 napadnutého rozsudku od kúpy v roku 1996 kupujúci označený ako N. G. - MARKET, IČO: 14 433 320, výlučne jednak vec nadobudol a výlučne aj počas doby cca 18 rokov s ňou nakladal a hospodáril.

Správanie sa bývalých manželov počas doby 23 rokov nasvedčuje práve opaku nadobudnutia veci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“).

V roku 1996 keď p. G. nadobudol vec na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19.03.1996 tak od leta tohto roka (1996) do 16.08.1999 (žaloba a č.l. 296 spisu) manželia žalobkyňa a p. G. mali podľa všetkého vzťahy už trvalo a vážne rozvrátené a počas uvedenej doby, bolo vedené ich rozvodové konanie, ktoré vyvrcholilo rozvodom manželstva.

Po rozvode manželstva dňa 28.04.2000 bývalí manželia uzavreli dohodu o vyporiadaní BSM v ktorej vec nie je zahrnutá.

Vec vzhľadom na svoj charakter mohla byť využívaná výlučne na podnikateľský účel a nepochybné aj výlučne p. G. na tento účel využívaná bola.

Pokiaľ všetky úkony spojené s touto vecou tak ako to bolo vyššie uvedené uskutočňoval výlučne p. G. a z dohody o vyporiadaní BSM z roku 2000 je potom nevyhnutné vyvodiť to, že ani samotní bývalí manželia nepovažovali za opodstatnené nehnuteľnosť zahrnúť do vyporiadania BSM, čo tiež nasvedčuje záveru, že vec výlučne slúžila výkonu povolenia p. G..

Naviac ak zo strany p. G., ktorý finančne zabezpečil kúpu bytu pre žalobkyňu a bytu pre svoje deti sa javí, že došlo skutočne ku naplneniu vyporiadania celého BSM.

26. Dôležitým sú osobitné okolnosti prejednávanej veci vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Obchodno-prevádzková budova ani podľa názoru odvolacieho súdu nemohla slúžiť obom manželom a napokon ani neslúžila. Pán G. ju od jej nadobudnutia využíval výlučne na podnikateľské aktivity.

27. Samotná žalobkyňa a ani p. G. nevedeli racionálne vysvetliť, resp. objasniť, prečo nebola vec - budova v takej vysokej hodnote predmetom vyporiadania BSM, naopak žalobkyňa tvrdila, že nevedela, že to patrí aj jej, ale že to patrí jemu. P. G. tvrdil, že predmetnú nehnuteľnosť kupoval výlučne on, prevádzka na N. F. nebola vysporiadaná, pričom on už teraz nevie uviesť prečo to tak bolo, keďže vtedy podnikal a mal iné starosti.

28. Nepochybným v prejednávanej veci je, že bývalý manžel sa k žalobkyňi správal neprijateľne, čo indikuje, že neskôr sa snažil napraviť toto svoje správanie svojimi tvrdeniami o zaobstaraní veci „pre rodinu“, avšak pravdivosti tohto tvrdenia dlhodobo nič nenasvedčovalo.

Naviac pre odvolací súd je ťažko predstaviteľné, že dotknutá budova bola nadobúdaná do BSM pokiaľ v rozhodnom čase manželia žalobkyňa a p. G. mali vážne a trvalo rozvrátené manželské vzťahy. Odvolací súd je presvedčený, že p. G. za týchto všetkých okolností nepochybne budovu nadobúdal výlučne na výkon svojho povolenia.

Okolnosť neúctivého správania sa p. G. k žalobkyňi bez ďalšieho neznamena, že žalobkyňa sa opodstatnene mohla chopiť vlastníctva veci až 20 rokov po rozvode manželstva. Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalobkyňa bez akýchkoľvek vážnych a racionálnych dôvodov nedomáhala určenia vlastníctva a určenia neplatnosti záložných zmlúv, aj preto odvolací súd vyhodnotil námietky v odvolaní ako neopodstatnené.

29. Kľúčovým teda je, že pokiaľ vec bola nadobudnutá mimo BSM manželov do výlučného vlastníctva p. G., potom podľa názoru odvolacieho súdu sa podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka neuplatní nevyvrátiteľná domnienka a preto žalobkyňa sa nemohla stať podielovou spoluvlastníčkou, zapretie záložného práva je nedôvodné a žaloba neopodstatnená.

30. Odvolací súd zastáva názor, že zákonná nevyvrátiteľná domnienka vyporiadania podľa ustanovenia § 149 ods. 4 predposledná veta („...O ostatných hnutelných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké...“) Občianskeho zákonníka sa neuplatní pokiaľ ide o nehnuteľnú vec, ktorá podľa svojej povahy slúži osobnej potrebe alebo výkonu povolenia len jednému z manželov podľa § 143 Občianskeho zákonníka.

31. Odvolací súd síce uznáva námietku odvolateľky o neakceptovateľnosti odôvodnenia súdu prvej inštancie v časti bodu 23 rozsudku v otázke premlčania, a to z toho dôvodu, že namietané úkony (záložné zmluvy zo dňa 06.12.2011 a 08.06.2012) boli uzavreté v čase, keď žalobkyňa a p. G. už manželmi neboli (dňa 16.08.1999), avšak tento nesprávny záver súdu prvej inštancie izolovane nemá za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

32. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

33. Správnemu výroku vo veci (výrok I.) zodpovedá aj správny výrok o trovách konania (výrok III.). Za daného stavu odvolací súd rozhodnutie v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

34. Vo vzťahu k preskúmanému výroku o trovách konania (výrok II.) odvolací súd uvádza, že podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

35. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 CSP). V jeho zmysle súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Vtedy súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Nakoľko použitie § 257 CSP negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, musí aplikácia tohto ustanovenia zodpovedat' osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter.

36. Ustanovenie § 257 CSP nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznat' náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých strán, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane, a aby neodporovalo dobrým mravom. V tomto ustanovení je zároveň fixované moderačné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania.

37. Z Nálezu ÚS III. 98/2018 z 02.05.2018 vyplýva, že podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho „nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane.“. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne.

Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznat' náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. „Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000).“ Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1).

38. Právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a právom na právnu pomoc v zmysle čl. 37 ods. 2 listiny (porovnaj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 119/2012).

Pokiaľ súd prvej inštancie odôvodnil absenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa bez ďalšieho len tým, že: „s ohľadom na osobné pomery žalobkyne, teda príjem, úspory a vlastníctvo dvoch bytov“, ktoré však dôvody bližšie neidentifikoval tak, aby aj boli presvedčivé a preskúmateľné, potom pre naplnenie presvedčivosti a preskúmateľnosti týchto dôvodov bolo nevyhnutné uviesť „in concreto“ jednotlivé prvky dotknutých dôvodov (t.j. aký príjem, v akej výške, aké úspory, v akej výške a aké vlastníctvo, akých bytov), v tejto časti so zreteľom na uvedené rozsudok neobstojí práve pre nedostatok dôvodov a jeho nepresvedčivosť.

39. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

40. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

41. Keďže nedostatočne zdôvodnenie rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalobcom, aby uskutočnili im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd uznesenie v napadnutom rozsahu v prevyšujúcej časti postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

42. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude opätovne rozhodnúť o trovách konania (v rozsahu výroku II.) s tým, že z uvedených hľadísk presvedčivosti opakovane posúdi, či existujú dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP aj so zreteľom na majetkové a sociálne pomery, ako aj pomery úspešných strán sporu. Súd prvej inštancie svoje závery odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé.

43. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).